

Ο ΑΣΤΕΓΟΣ

Ανδριάννα Καραμήτρου

Από τότε που έχασε την γυναίκα του την Ευτυχία και την κορούλα του την Αγάπη, σε εκείνο το τρομερό δυστύχημα, ο Σταύρος έχασε κάθε ενδιαφέρον για τη ζωή. Το όνομα του τώρα από Σταύρος έγινε ο Άστεγος, γυρνά εδώ και εκεί, ταλαίπωρος μέσα στην πόλη, με εκείνη την παλιά, μακριά και ταλαιπωρημένη γκρίζα του καμπαρντίνα, κρατώντας και μια μπουκάλα στο χέρι, το ποτό έγινε η μοναδική του συντροφιά και όπου βρίσκει κάποια ήσυχη γωνιά, στην πολυθόρυβη πόλη, γίνεται το σπίτι του.

Δεν ξαναγύρισε από τότε ποτέ πια, στο όμορφο σπιτάκι τους, με την καταπράσινη όμορφη αυλή, που την στόλιζαν, όμορφες, πολύχρωμες τριανταφυλλιές και σε πολλά - πολλά και διάφορα χρώματα, είχαν και λαχανόκηπους και αλλά πολλά διάφορα λουλούδια και δένδρα που τα φρόντιζαν με την γυναίκα του την Ευτυχία, στα αυτιά του ακόμα αντηχούν οι χαρούμενες φωνούλες της κορούλας τους, της Αγάπης, που έπαιζε με τις κούκλες της και μπάλα με το σκυλάκι της τον Τίγρη, που χάθηκε και αυτός στο δυστύχημα, τον είχαν πάρει μαζί τους στο ταξίδι με το αεροπλάνο, θα πήγαιναν να επισκεφτούν τη γιαγιά και τον παππού που ζούσαν σε μια άλλη πολιτεία.

Ήταν όλοι τους πολύ χαρούμενοι διότι η Ευτυχία ήταν έγκυος και θα χάριζαν στην Αγάπη ένα αδελφάκι, το περίμεναν με πολύ μεγάλη λαχτάρα, μα δυστυχώς δεν πρόλαβε να γεννηθεί.

Τώρα, σέρνει με κόπο τα βήματα του, και δειλά - δειλά, προχωρά και διασχίζει την φωτισμένη πόλη.

Οι φανταχτερές βιτρίνες των μαγαζιών, ήταν αστραφτοστολισμένες με χριστουγεννιάτικα δώρα και φωτάκια που άστραφταν με διάφορα χρώματα καθώς αναβόσβηναν. Με το θολωμένο του μυαλό σκέφτηκε και τα στεγνά του χείλη ψιθύρισαν, παραμονή Χριστούγεννα, οι διαβάτες προσπερνούσαν από δίπλα του, άλλοι βιαστικοί, άλλοι με σακούλες στα χέρια, άλλοι χαρούμενοι έτρεχαν να προλάβουν της τελευταίας στιγμής τα χριστουγεννιάτικα ψώνια τους.

Κάτι παιδιά με τα τρυγονάκια τους, έλεγαν τα κάλαντα και μια χορωδία λίγο παρακάτω από άνδρες και γυναίκες, έψαλαν χριστουγεννιάτικες ψαλμωδίες, μπροστά από μια λαμπαδοφωτισμένη εκκλησιά που η τρίφυλλη πόρτα της ήταν ανοιχτή σαν να καλούσε τους χριστιανούς, σταμάτησε μπροστά στην πόρτα της εκκλησιάς και με το βλέμμα του σεργιάνησε από την ανοιχτή πόρτα, μέσα στην εκκλησιά που τρεμόπαιζαν οι φλόγες των κεριών και των καντηλιών, σχηματίζοντας διάφορα κινούμενα σχήματα στους τοίχους της εκκλησιάς, του φάνηκαν σαν να ήταν αγγελούδια που πετούσαν και του χαμογελούσαν, αντίκρισε μια μεγάλη εικόνα με τη γέννηση του Χριστού, το βλέμμα του καρφώθηκε στην Παναγία, την Άγια μητέρα του Χριστού, που τον κρατούσε στην αγκαλιά της και ο Ιωσήφ όλο στοργή στεκόταν κοντά τους. Ένοιωσε ένα δυνατό τσίμπημα στην καρδιά του και πέρασαν από τη θαμπή του σκέψη σαν κινηματογραφική ταινία παλιές σκηνές από την δική του οικογένεια, ένοιωσε καυτά τα δάκρυα του να κυλούν στα κρύα του μάγουλα, ήπιε μια γουλιά απ' την μπουκάλα του και έσυρε τα βήματα του βαριά με κόπο, τρικλίζοντας και σκοντάφτοντας, κατάφερε και απομακρύνθηκε από την εκκλησία.

Τα πολύχρωμα φανάρια του δρόμου, έλιωναν την ομίχλη με το δυνατό τους φως, έμοιαζαν σαν πολύχρωμα πολύτιμα πετράδια, κεντημένα με τέχνη και στολίζουν το πανάκριβο φόρεμα της πόλης. Σαν να ήθελε να απλώσει το χέρι του να τα πιάσει. Όταν σταμάτησαν τα αυτοκίνητα, θέλησε να περάσει στην απέναντι μεριά του δρόμου, μπήκε μέσα στον δρόμο μαζί με άλλους πεζούς, προσπάθησε να ταχύνει το βήμα του μα τα πόδια του δεν υπάκουαν, τον έλουσε κρύος ιδρώτας, οι διαβάτες τον προσπερνούσαν δίπλα του βιαστικοί, άκουσε αυτοκίνητα να κορνάρουν και κάτι τρελόπαιδα του φώναξαν κάνε γρήγορα μπεκρή ! Κουνήσου! Σαν μαχαιριά στην καρδιά του ένοιωσε τα λόγια τους, κάποια καλή ψυχούλα τον έπιασε από το χέρι και τον βοήθησε να περάσει στην απέναντι πλευρά του δρόμου. Έγνεψε ένα ευχαριστώ με το βλέμμα του στον καλό Σαμαρείτη που τον βοήθησε και συνέχισε το κουρασμένο του βήμα. Περνούσε από κάτι κτίρια και σπίτια γιορτινά φωτοστολισμένα και από τα μεγάλα παράθυρα τους διέκρινε ανθρώπινες χαμογελαστές φιγούρες που πηγαινοερχόταν γελώντας χαρούμενα τρωγοπίνοντας από τα υπερφορτωμένα τραπέζια με διάφορα φαγητά, σε μεγάλες πολύχρωμες πιατέλες, κοιτώντας τους απ' έξω σταμάτησε και μονολογούσε σαν να ήθελε να τους φωνάξει δυνατά και να του πει, δεν με ξεγελάτε, κάποιο βάσανο και εσείς κουβαλάτε, σιγομουρμούρισε ξανά, δεν μπορεί, κάποιος πόνος θα τους βασανίζει και αυτούς, κάτω από τα χαμόγελα.

Συνέχισε το δρόμο του, για αρκετή ώρα, σκεπτόταν που να πάει, το σπίτι του ήταν παντού, αλλά τώρα θέλησε και ίσως να τα καταφέρει να φτάσει ως στο πάρκο στη συνηθισμένη του γωνιά. Οι περαστικοί διαβάτες άρχισαν να αραιώνουν, απομακρύνθηκε αρκετά από την φασαρία του κόσμου, τώρα ένοιωθε μόνος, πολύ μόνος, άρχισε και η ώρα να περνά και η νύχτα να απλώνει το σκοτεινό μαύρο αραχνοϋφαντο πέπλο της παντού και να σκεπάζει την πόλη, έτσι διέκρινε πιο καθαρά τις λεύκες νιφάδες του χιονιού που άρχισαν να πέφτουν και να τρελοχορεύουν σαν κομφετί μπροστά του και όλο γινόταν και πιο πυκνές, σαν μια λευκή αραχνοϋφαντη κουρτίνα σε ανοιχτό παράθυρο. Η λαβωματιά της μοναξιάς του όλο και μεγάλωνε, μέσα στην υγρασία του χιονιά και της ομίχλης, που τον διαπερνούσαν ως το βάθος της ψυχής του, με στόχο την καρδιά του, που πάλευε η δόλια χτυπώντας με κόπο, σήκωσε την μπουκάλα του να πιει από το δηλητήριο του ποτού, μπας και τον ζεστάνει λίγο τα σωθικά του, η προσωρινή του ζεστασιά, του έδιωξε για λίγο το πλάκωμα της πονεμένης του ψυχούλας και την μαυρίλα της υγρής γκρίζας καταχνιάς.

Ένοιωθε τα πόδια του βαριά και ασήκωτα μέσα στις παλιές, τρύπιες και βρεγμένες του αρβύλες ένοιωσε και τις δύνாமης του επίσης να τον εγκαταλείπουν, καθώς βάδιζε στο στενό δρομάκι του πάρκου, το πάρκο που ήταν το πιο συχνό του στέκι, εδώ ερχόταν πολύ συχνά, τώρα γύρω του ερημιά και οι μόνες φιγούρες που κουνιόταν ήταν των δένδρων, που κουνούσαν τα χιονοστολισμένα τους κλαδιά, με το φύσημα του αέρα. Το σκοτάδι έπεσε παντού και πολύ γρήγορα, η νύχτα άπλωσε τώρα για τα καλά το μαύρο, διαφανές πέπλο της και σκέπασε τα πάντα. Στο πάρκο φώτιζε μια μικρή κολόνα που τρεμόπαιζε το λιγοστό της φως σαν να ήθελε να σβήσει από στιγμή σε στιγμή, αλλά κάτι την κρατούσε και δεν έσβηνε, εκεί ήθελε να πάει, εκεί πήγαινε κάθε φορά, ήταν το ήσυχο στέκι του, με συντροφιά του την κολόνα. Έφτασε με κόπο και σωριάστηκε κάτω, στυλώνοντας την πλάτη του, στον κρύο στύλο της κολόνας, σήκωσε και κάρφωσε το βλέμμα του ψηλά στο αχανές γκριζόμαυρο μάρμαρο του ουρανού, που σκέπαζε όλη τη γη, το στόλιζαν και φώτιζαν εδώ και εκεί μερικά μικρά, χρυσά, αστεράκια, αστεροστόλιστε ουρανό, δεν έχεις πολλά αστέρια απόψε, τι δεν βλέπεις εσύ από εκεί επάνω, μουρμούρισε. Ένοιωθε το κρύο να του τρυπάει και να τον διαπερνά ως το κόκαλο και με στόχο και πάλι την καρδιά του που πάλευε με κόπο να κρατήσει τον χτύπο της, ρούφηξε μια μεγάλη γουλιά από την μπουκάλα του, ακολούθησε και μια δεύτερη γουλιά, ένοιωσε τη ζεστασιά από το καυτερό υγρό του ποτού, να τον ζεσταίνει και να τον ζαλίζει.

Στο τρεμάμενο φως τις κολόνας και με το βλέμμα του προς τον ουρανό, σαν οπτασία έβλεπε γύρω του να πετούν αγγελούδια. Αχ! που να είσαι Ευτυχία μου! Που είσαι; Ψιθύρισαν τα στεγνά του χείλη, (Εδώ! Είμαι η Ευτυχία!)

Άκουσε μια γλυκιά φωνή να του λέει στο αυτί, είμαι η Ευτυχία, η δική σου Ευτυχία....! Να την! Την έβλεπε ολοζώντανη, να αιωρείται και να λικνίζεται μπροστά του, ήταν τόσο όμορφη, με τα λεύκα της πέπλα που ανέμιζαν γύρω της, Ευτυχία! Ευτυχία μου! Φώναξε με όση δύναμη του έμεινε σηκώνοντας τα χέρια του να την πιάσει, έμεινε ακίνητος διότι ξαφνικά διέκρινε και κάποιον που ήταν κοντά της, που ξεπρόβαλε μέσα από ένα παράξενο λαμπερό άπλετο φως, που έσκιζε τον ουρανό, σαν μια μεγάλη σκάλα φωτεινή από τον ουρανό ως τη γη, τον έβλεπε τόσο καθαρά, περπατούσε σαν να πετούσε ήταν ολόλαμπρος με γλυκύτετη μορφή, λευκοντυμένος με μαλλιά που άλλαζαν χρώματα, ασημένια, χρυσά, μαύρα, καφετιά, με ένα βλέμμα όλο αγάπη που τον ζέστανε ως βάθη της ψυχούλας του, είναι Αυτός! Ναι Αυτός είναι! Φώναξε με λαχτάρα η ξεψυχισμένη του φωνή, Αυτός που γεννιέται απόψε! Ο Χριστός! Μαζί του, ξεχώριζε τώρα και ένα κοριτσάκι, ένα όμορφο μικρό χαμογελαστό αγγελούδι, η Αγάπη μου! Η κορούλα μου! Αγάπη!!! Φώναξε με λαχτάρα και με όση δύναμη του απόμεινε και απόκαμε, δεν άντεξε η πονεμένη και κουρασμένη του καρδούλα.

Τον βρήκαν το πρωί, κάτω από την κολόνα την σβηστή, που έσβησε και αυτή με το φως της ημέρας, μαζί της έσβησε και αυτός, ο πονεμένος πατέρας και σύζυγος, ο άστεγος Σταύρος, μα ήταν χαμογελαστός,

σκεπασμένος με την λεύκη αφράτη κουβέρτα του χιονιά, κρατώντας δίπλα του την άδεια του μπουκάλα. Τώρα ήταν πια με την Ευτυχία του και την Αγάπη, θα περπατούσαν μαζί στα μονοπάτια της αιωνιότητας, ανάλαφρος χωρίς το βάρος του σώματος του, με τα κρύα, βρόμικα, βρεγμένα του κουρέλια, μαζί και πάλι, χαρούμενοι και ευτυχισμένοι, με προστάτη, Αυτόν, Αυτόν που γεννήθηκε απόψε, ευτυχισμένοι για πάντα.

Κάθε άστεγος
και κάθε ψυχή,
έχει ιστορία,
έχει γιατί.

Τι; Πως; Και τι,
τον έφερε,
στη θέση αυτή.

Ανδριάνα Καραμήτρου

